
**ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД
СЪДИЯ ЛОЗАН ПАНОВ**

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

От Красимир Влахов- заместник на председателя и ръководител на
Гражданска колегия и
Дария Проданова- заместник на председателя и ръководител на Търговска
колегия

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

С разпореждане от 16.09.2015 г. на председателя на ВКС, допълнено с разпореждане от 28.01.2016 г., е образувано тълкувателно дело № 3/2015 г. на Гражданска и Търговска колегия на ВКС за постановяване на тълкувателно решение по някои въпроси, свързани с принудителното изпълнение.

Междувременно се установи противоречива съдебна практика на съставите на ВКС, постановена по реда на чл.290 ГПК, и по друг въпрос, свързан с изпълнителното производство, а именно: Съставлява ли действие по налагане на запор изпращането на запорно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл.508, ал.1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка? Според едното становище по въпроса, за самото действие- налагане на запор, т.е. изпращане на запорно съобщение с изискуемите реквизити, се дължи предвидената в т.9 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ такса от 15 лв. за налагане на запор без извършване на опис, включително върху дял от търговско дружество по чл.517, ал.1 ГПК. Посочено е, че основание за начисляване на таксата е извършването на действията по изпращане на запорното съобщение, като следва да се има предвид, че нито взыскателят, нито съдебният изпълнител могат да знаят дали конкретен длъжник има или няма открити банкови сметки в определена банка. Смятаме, че тази практика се намира в противоречие с други актове на ВКС /Решение № 82 от 08.05.2012 г. по гр.д.№ 1891/10 г. на IV г.о./, според които длъжникът не отговаря за разноските на взыскателя, направени за изпълнителни способности, които не са приложени, като изрично в този смисъл са и мотивите по т.6 от ТР № 2/ 26.06.2015 г. по т.д.№ 2/2013 г. на ОСГТК.

Следва да се има предвид и това, че посоченото противоречие е намерило отражение и в практиката на окръжните съдилища. Част от съдебните състави приемат тезата, че заповор върху вземане по банкова сметка следва да се счита наложен реално едва от момента, в който постъпи обратна положителна информация от кредитната институция по реда на чл.508 ГПК, и в този смисъл действията на съдебния изпълнител по изпращане на заповорни съобщения следва да се възприемат в контекста на цялостното проучване на имущественото състояние на длъжника /Решение по ч.гр.д.№ 144/2012 г. на ОС-Бургас, Решение от 10.02.2016 г. по ч.гр.д.№ 16311/15 г. на СГС, Решение № 7188 от 16.10.2015 г. по гр.д.№ 11903/15 г. на СГС/. Според другото становище, с изпращането на заповорни съобщения от съдебния изпълнител до всички банки се налага заповор на евентуално съществуващите вземания на длъжника по сметки в тези банки, и в този смисъл действията по изпращане на заповорни съобщения нямат характера на проучване на имущественото състояние на длъжника, а представляват налагане на заповор по смисъла на т.9 от ТТР към ЗЧСИ /Решение по ч.гр.д.№ 11904/15 г. на СГС/.

Доколкото посоченият въпрос се намира в логическа връзка с въпросите, предмет на т.д.№ 3/ 2015 г. на ОСГТК, Ви предлагаме предметът на делото да бъде допълнен, като ОСГТК се произнесе и по следния въпрос:

Съставлява ли действие по налагане на заповор изпращането на заповорно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл.508, ал.1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка?

Приложение: цитираната противоречива съдебна практика на ВКС и на окръжните съдилища.

Красимир Влахов:

Дария Проданова:

